

Eerder werk van Liora Elden: de Elderwyn-serie.

Waar het water brandt

LIORA ELDEN

COLOFON – *Waar het water brandt*

Auteur: Liora Elden

Titel: *Waar het water brandt*

Eerste editie: 2026

ISBN: 9789465386157

E-book uitgegeven via Kobo Writing Life en Brave
New Books

Omslagbeeld en ontwerp: © Liora Elden

Vormgegeven met digitale kunst- en
bewerkingstechnieken.

Redactie en zetwerk: Liora Elden

Binnenwerk en opmaak: Liora Elden

© Liora Elden, 2026

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

Niet alles wat brandt wil worden gedoofd.

Inhoud

PROLOOG Cornwall.....	9
1.....	11
2.....	17
3.....	22
4.....	41
5.....	44
6.....	53
7.....	57
8.....	69
9.....	72
10.....	91
11.....	100
12.....	103
13.....	117
14.....	133
15.....	141
16.....	159
17.....	168
18.....	179
19.....	182
20.....	187
21.....	196

22	206
23	210
24	215
25	231
26	238
27	242
28	261
29	266
30	281
31	297
32	304
33	318
34	340
Epiloog	358

PROLOOG

Cornwall

De wind trok langs het huis en maakte een laag, schurend geluid dat door de kieren naar binnen probeerde te komen. Sebastian stond in de deuropening van de woonkamer en keek naar de ruimte die nog vaag naar vuur rook, al was het vuur in de haard al uren geleden uitgegaan.

Niets was veranderd. Dat maakte het juist zo zwaar.

De stoel bij het raam stond iets te ver naar achteren, alsof iemand nét was opgestaan en nog niet was teruggekomen. Op tafel lag een boek open op een pagina die niet meer gelezen zou worden. Aan de kapstok hing haar sjaal; haar geur was nog aanwezig, alsof het huis niet had geaccepteerd dat ze er niet meer was.

In de gang stonden zijn koffers klaar. Hij zou vertrekken. Eindelijk. Na jaren waarin niets doen vanzelfsprekend was geworden. Thornwood had hem geschreven, dringend maar beleefd, met het verzoek om les te komen geven. Hij had besloten op de uitnodiging in te gaan, ook al wist hij nog steeds niet zeker waarom.

De stilte in het huis voelde kwetsbaar. Sebastian liep langzaam door de kamer. Bij het raam bleef hij staan.

De zee lag donker voor hem, in beweging, altijd. Thornwood riep hem niet met een belofte, maar met iets dat leek op een echo van een ander leven. Hij wist niet precies wat de academie van hem wilde, of waarom vertrekken als verraad voelde. Alleen dat het zo was.

De avond viel verder, het licht werd blauwer en zwakker.

Sebastian haalde adem. En nog een keer.

Er was geen goed moment om afscheid te nemen; niets wat hij kon doen om het af te ronden.

De handvatten van de koffers waren koud. De sleutel hing aan het spijkertje naast de deur. Toen hij hem pakte, aarzelde hij heel even, alsof hij onbewust wachtte op een reden om te blijven. Hij stopte de sleutel weg, gecontroleerd, zoals hij alles deed wat pijn kon doen.

Hij bleef nog een moment staan, met het huis achter zich en de zee voor zich, de wind langs zijn jas. Wat hem hier hield, was vooral de gewoonte om niets los te laten.

Sebastian dwong zichzelf om weg te kijken. Daarna liep hij de schemering in.

Hij wist niet dat dit de laatste keer was dat het huis hem zo zou zien.

Het ochtendlicht viel in smalle stroken door de bomen en bereikte het huisje aan de rand van Thornwood. Buiten rook het naar dennen en warme aarde, binnen nog vaag naar wat er de avond ervoor op het fornuis had gestaan. Het huis was stil.

Iris was de eerste die de woonkeuken binnenkwam. Ze ging op haar tenen staan om de enige ongebroken mok die het huis kende van de bovenste plank te pakken en liet water in de ketel lopen. Haar haar zat nog in de losse vlecht die de nacht nooit wist te overleven. Ze luisterde naar het huis, naar dat korte moment van stilte voordat de rest van de wereld wakker werd.

Boven hoorde ze beweging, gevolgd door een korte gil en jubelend gebrabbel. Arthur was wakker geworden.

Iris schonk thee in en ging aan de houten tafel zitten, haar gedachten nog half in de sluimer tussen droom en dag. Buiten tikten takken tegen het raam.

Ze nam een slok, maar zette haar mok weer neer toen achter haar een stem klonk.

‘Is er al koffie?’

George stond in de deuropening, zijn haar alle kanten op.

‘Nog niet,’ zei Iris.

Hij boog zich naar haar toe en drukte een slaperige kus in haar haar. Iris sloot haar ogen en leunde kort tegen hem aan.

‘Jij hoort niet zo vroeg op te zijn,’ mompelde hij.

‘Dat zeg je alleen omdat je denkt dat ik dan bij je blijf liggen,’ zei Iris, precies op het moment dat haar jongere zusje Elowen de keuken binnenstormde.

‘Iris! Arthur kan nee zeggen!’ riep ze buiten adem. ‘Hij zegt het de hele tijd. *Nee.*’

Uit de gang klonk, ter bevestiging, een fel *nee*.

Iris glimlachte. ‘En Maeve?’

‘Ze is nog in de badkamer. Ze zegt dat Arthur niet nog een keer aan de kattenbak mag zitten.’

George leunde tegen het aanrecht. ‘Dat belooft wat.’

‘Absoluut,’ klonk het slaperig vanaf de trap.

Gareth verscheen, zijn overhemd slordig, Arthur stevig tegen zich aangedrukt.

‘Nee,’ zei Arthur beslist.

‘Juist,’ mompelde Gareth.

Maeve kwam de keuken binnen en schonk zichzelf thee in, rustig en zorgvuldig, alsof ze wist dat dit het enige tempo was dat werkte.

‘Waar zijn Cormac en Aelys?’ vroeg George.

De aanwezigen wisselden een blik.

Iris haalde adem, net iets langer dan nodig.

‘Ooo,’ zei George langzaam.

‘Ze maken lawaai,’ zei Elowen ernstig. ‘Maar niet zoals Arthur.’

Nog voor Iris iets kon zeggen, kraakte de trap opnieuw.

Aelys verscheen als eerste, in een blouse die duidelijk niet van haar was.

‘Goeiemorgen,’ zei ze.

Cormac volgde haar, zijn haar rommelig.

‘Is er al koffie?’ vroeg hij.

De keuken vulde zich met schuivende stoelen, brood dat werd gesneden en Arthur die kruimels ontdekte terwijl buiten het licht veranderde.

‘We moeten iets gaan doen vandaag,’ zei Elowen plechtig.

‘We zijn dingen aan het doen,’ zei Iris.

‘Nee. Echte dingen. Zomerdingen.’

Ze zette haar handen op tafel. ‘Zoals picknicken. Bij het meer.’

Er viel een korte stilte.

‘Met Arthur?’ vroeg Gareth.

Arthur gooide met zijn brood.

‘Precies,’ zei Gareth.

‘Ik ben voor,’ zei Maeve.

George knikte. ‘Klinkt goed.’

Iris keek even naar hem.

Cormac zette zijn mok neer. ‘Goed. Maar iedereen helpt mee. En niemand verdwijnt in het bos zonder iets te zeggen.’

Iris kantelde haar hoofd. ‘Geldt dat ook voor jou en mam?’

Cormac haalde diep adem. ‘Ik denk dat ik ga doen alsof ik dat niet gehoord heb.’

Iris glimlachte. ‘Dat dacht ik al.’

Aelys drukte een kus onder zijn kaak en trok hem mee.

Iris keek hen na en voelde een rustige warmte in haar buik.

‘Heeft hij net...’ fluisterde George.

‘Je hoeft het niet te begrijpen,’ zei Iris.

Elowen sprong op een stoel. ‘Ik pak de koekjes.’

‘Geen suiker voor Arthur,’ zuchtte Gareth.

De wandeling naar het meer werd een aaneenschakeling van geluid en beweging die zich door het bos bewoog.

George droeg de picknickmand en Iris liep naast hem, soms net een pas vooruit, soms vertraagd door een geur of een verschuiving van licht tussen de bladeren.

Ze hield van deze plek, van zon die door het bladerdak werd gezeefd, van mos dat naar aarde rook.

Het meer lag tussen de bomen, bijna onnatuurlijk helder in deze tijd van het jaar. Aelys spreidde een kleed uit. Gareth zette Arthur neer, die meteen ‘nee’ zei en zich daarna alsnog richting water begaf.

‘Nee!’ riep Gareth hem achterna.

‘Nu weten we van wie hij dat heeft,’ zei Iris, met een lach die zich niet liet tegenhouden.

Kleding werd uitgetrokken, voeten vonden het water, schaduwen van bladeren bewogen over huid en stenen. Iris liep het meer in tot het water haar dijen omsloot, koel en prikkelend, en liet zich toen achterover zakken.

Ze dreef op haar rug, haar lichaam gedragen door het water.

Helderheid, koelte, draagkracht.

Haar armen lagen los naast haar, en achter haar gesloten oogleden brandde de zon als een warme gloed. De stemmen op de oever werden zachter. Verderop klonk een plons, een kring van geluid. Elowens hoge gil,

Arthurs scherpe *nee*, George die onverwacht hard lachte. Iris liet zich langzaam verder van de kant af drijven.

Toen ze haar ogen opende, zag ze het blauw van de late zomer, aan de randen al iets verdiept, alsof de herfst daar voorzichtig haar aanwezigheid liet zien. Ze voelde alleen rust, eenvoudig en volledig. Water en zon en haar eigen lichaam dat niets hoefde te verklaren.

Toen ze zich weer richting oever liet meevoeren, trok de koelte haar huid strak en vond haar adem hetzelfde tempo als het meer: langzaam in, langzaam uit. Ze stapte door het ondiepe water terug, elke beweging vormde een zachte kring om haar enkels, en streek met haar vingers door het oppervlak.

Een stil gebaar van dank.

Op het kleed pakte Iris een handdoek en wreef het water uit haar haar. In Cormacs stem verschoof iets, nauwelijks hoorbaar, maar genoeg om haar aandacht te trekken. Hij keek naar het meer, niet naar Gareth, toen hij zei:

‘Ik heb een brief ontvangen van Eldric.’

Gareth maakte een geluid dat ergens tussen instemming en afwachting bleef hangen.

‘Hm. Het schoolhoofd?’

‘Er is een nieuwe docent Verdedigingsmagie aangesteld,’ vervolgde Cormac. ‘Nu Carter met pensioen is.’

Gareth trok een wenkbrauw op.

‘Heeft hij namen genoemd?’

Cormac knikte langzaam.

‘Ja. Callowick. Sebastian Callowick.’

Gareth bleef even stil.

‘Zegt me niets,’ zei hij uiteindelijk.

‘Mij ook niet,’ zei Cormac. Zijn ogen vernauwden zich een fractie. ‘Eldric schreef dat hij bijzonder scherp is.’

Gareth grinnikte zacht.

‘Dat schrijft hij zelden.’

De woorden bleven even hangen, licht en zonder urgentie.

‘Hoe dan ook,’ zei Gareth, ‘nieuwe docenten brengen altijd wat opschudding. Misschien is dat geen slechte zaak.’

Cormac knikte.

‘Maar voor nu hebben we vakantie.’

Iris voelde haar mondhoeken omhooggaan. Aan de oever rimpelde het water, alsof het instemde.

‘Voor nu,’ fluisterde ze. ‘Alleen dat.’

De weg naar Thornwood vernauwde zich naarmate Sebastian dieper het bos in trok. Bomen stonden dicht op elkaar, hun bladeren ineengevlochten tot een dak dat het licht slechts in smalle, schuivende strepen toeliet.

Hij liep langzaam. Het bos vertraagde hem met een vanzelfsprekend gezag.

Thornwood lag niet simpelweg in het woud. Het lag dieper dan kaarten wilden toegeven.

Toen het woud zich opende, zag hij de academie. Een breed, oud gebouw, opgetrokken uit steen die in de zon de kleur van natte as aannam. Torens rezen tussen de bomen op. Achter het hoofdgebouw lag een meer, donker en spiegelen.

Aangekomen op de binnenplaats zette Sebastian zijn koffers neer.

Het geluid weerkaatste tegen de stenen en keerde vertraagd terug.

Hij ging naar binnen, zijn rug recht, zijn handen los langs zijn zij. Zijn houding was zorgvuldig beheerst, zoals altijd, ook nu zijn ademhaling dieper moest worden dan hij gewend was.

Binnen rook het gebouw naar papier en oude spreuken, naar steen die warmte vasthield en langzaam afgaf. De gangen waren breed en gewelfd, gevuld met een stilte die hoorde bij plaatsen waar dingen bewaard bleven.

Verderop klonk een stem.

‘Meneer Callowick?’

Sebastian draaide zich om.

Het schoolhoofd Eldric Corwyn stond in de deuropening van zijn kantoor, lang en opvallend, het zilver in zijn haar scherp afstekend tegen een blik die alert en opmerkelijk jeugdig was.

Sebastian liep naar hem toe en stak zijn hand uit. ‘Sebastian Callowick.’

‘Eldric Corwyn,’ zei de man. Zijn handdruk was stevig, zijn toon warm. ‘Welkom in Thornwood.’

Hoewel Sebastian weinig had meegenomen, geen foto’s, geen tastbare resten van wat hij had achtergelaten, voelde hij toch een lichte zwaarte achter zich blijven hangen, alsof zijn voetstappen het verleden nog niet helemaal hadden losgelaten maar het wel probeerden.

‘Was de reis voorspoedig?’ vroeg Eldric.

‘Ja,’ zei Sebastian.

Het was waar, al was het niet de hele waarheid.

Eldric knikte. ‘Wij zijn blij u hier te hebben. U zult onze studenten uitdagen en onze docenten scherp houden.’

‘Dat is niet mijn doel,’ zei Sebastian.

‘Nee,’ antwoordde Eldric. ‘Maar het zal gebeuren.’

Ze liepen verder door de gangen, hun stappen gedempt door de oude stenen vloeren. Aan het einde van de gang viel het licht door hoge ramen en tekende zachte patronen op de vloer.

Zijn kamers lagen in de oostvleugel, op de tweede verdieping, hoog genoeg om het meer te zien, laag genoeg om de wilgen te horen wanneer de wind over het water trok.

Sebastian zette zijn koffers naast het bed, schoof het raam open en liet de zomerlucht binnen. Het rook anders dan in Cornwall, minder zout, meer aarde, een vochtige diepte die in zijn longen bleef hangen.

Hij haalde een klein stapeltje boeken tevoorschijn: *Defensive Invocation Theory, Patterns of Shadow Resistance, Wild Magic and Rational Containment.*

Geen foto's.

Geen persoonlijke voorwerpen.

Niets dat om uitleg vroeg.

De boeken legde hij op het bureau. Hij sloeg het bovenste open en liet zijn vingers langs de randen glijden. Structuur en precisie boden rust. Orde was een taal zonder emotie.

Hij hing zijn jas over de stoel toen er werd geklopt.

Twee korte slagen, zakelijk.

'Binnen.'

De deur ging open en een man stapte naar binnen.

Lang, met donker haar. Zijn gezicht had scherpe trekken.

Hij droeg zwart, waarschijnlijk omdat het bij hem paste.

Zijn ogen vonden Sebastian meteen.

'Professor Callowick,' zei hij, met een lage, beheerste stem.

'Callowick is voldoende.'

'Cormac Darrowell.'

Sebastians hand raakte bijna onbewust de rugleuning van de stoel. De beweging verdween even snel als hij was gekomen.

Darrowell.

De alchemist.

De specialist in schaduwmagie.

De docent die men zowel respecteerde als vreesde.

Sebastian stak zijn hand uit. De greep was kort en precies.

‘Welkom in Thornwood,’ zei Cormac. ‘Onze studenten zijn begaafd. Sommigen roekeloos. Anderen uitzonderlijk scherp. Soms tegelijk. Carter was mild. Eldric verwacht dat u wat evenwicht terugbrengt.’

‘Ik ben in elk geval niet mild,’ zei Sebastian.

‘Dat vermoedde ik.’

Ze bleven een moment woordeloos tegenover elkaar staan.

‘Hoe organiseert u uw lessen?’ vroeg Cormac.

Sebastian legde zijn hand op het open boek.

‘Orde.

Herhaling.

Techniek vóór bravoure.

Eerst fundament, dan pas kracht.

Praktische beheersing.’

Cormacs mondhoek bewoog, net genoeg om instemming te verraden.

‘Eldric zal tevreden zijn.’

Sebastian keek op. ‘En u?’

Cormacs ogen vernauwden zich licht.

‘Ik waardeer docenten die hun grenzen kennen. En die van hun studenten.’

Een korte stilte volgde.

Cormac draaide zich om, legde zijn hand op de klink en keek nog eenmaal achterom.

‘Callowick?’

‘Ja?’

‘De studenten zullen proberen indruk op u te maken.’
Er lag een zweem van amusement in zijn blik. ‘Laat u niet afleiden. Vooral niet door de scherpsten.’

Sebastian trok een wenkbrauw op. ‘Gevaarlijker dan de roekelozen?’

‘Veel,’ zei Cormac. ‘De roekelozen ziet u tenminste aankomen.’

Hij vertrok.

Sebastian bleef achter in de stilte die volgde. Hij sloot het raam, hing zijn jas recht en ging aan het werk.

Buiten zakte de schemering tussen de bomen, dieper en zachter dan het felle zomerlicht dat hen wekenlang had omhuld. In de woonkamer zat Aelys op de vloer, de zoom van haar rok om haar benen gevouwen, terwijl Cormac zich over Elowens uniform boog om te controleren of het niet opnieuw was ontsierd door verf, inkt of iets dat verdacht veel weg had van een experiment. Iris leunde tegen de deurpost, een mok warme thee tussen haar handen.

Elowen bewoog door de kamer met een rusteloosheid die nergens wilde landen. Haar vingers gleden langs de rugleuning van de bank, langs de rand van het bureau; ze keek uit het raam, draaide een halve cirkel en liet zich zonder waarschuwing naast Aelys op de vloer vallen.

‘Ik weet niet hoe ik moet zitten,’ zei ze, met de oprechte wanhoop van iemand die geen passende houding in de wereld kon vinden.

‘Dan blijf je staan,’ stelde Aelys voor, zonder op te kijken van haar boeken.

‘Dat werkt ook niet.’

‘Je kunt ook gewoon alleen maar ademen,’ zei Cormac vanaf de bank.

‘Dat werkt al helemáál niet,’ zei Elowen.

Iris grinnikte zacht in haar mok. Ze herkende de spanning van haar zusje, het overschot aan energie dat ze nergens kwijt kon. Elowen beleefde alles met een intensiteit die Iris soms bewonderde en soms nauwelijks kon bijhouden.

‘Pap,’ zei Elowen, haar blik omhoog gericht, ‘wat als iedereen daar al vriendengroepen heeft?’

‘Dan maak je nieuwe,’ zei Cormac eenvoudig.

‘En wat als ze me stom vinden?’

‘Elowen,’ zei Aelys, ‘niemand vindt jou stom.’

‘Jawel,’ zei Elowen. ‘Jij soms.’

Aelys lachte en trok haar dichter tegen zich aan. ‘Dat klopt. Maar niet op de manier die jij bedoelt.’

Elowen liet zich tegen haar moeder aan zakken. Haar lichaam bleef nog even onrustig, maar haar schouders gaven langzaam mee. Toen zei ze, met een stem die kleiner klonk dan daarnet:

‘Ik wil niet aankomen als...’

Haar blik schoot naar haar vader.

Te snel weer weg.

Aelys zag het meteen.

Cormac ook.

Hij zei niets.

Elowen draaide haar hoofd naar Iris, haar ogen groot in het halfdonker.

‘Iris?’

‘Hm?’

‘Wil jij me brengen?’

Iris keek op, verrast. ‘Naar Thornwood?’

Elowen knikte.

‘Natuurlijk,’ zei Iris. Haar stem bleef rustig. ‘Als je dat wil, dan breng ik je.’

Na een korte aarzeling voegde ze eraan toe: ‘Maar je hoeft je echt geen zorgen te maken.’

Elowen keek haar aan, wantrouwig en hoopvol tegelijk.

Iris kantelde haar hoofd en liet een lichte, spottende warmte in haar stem toe. ‘Niemand op Thornwood kan zich Cormac Darrowell voorstellen met een privéleven. Zelfs als jij hand in hand met hem naar binnen zou lopen, zou niemand doorhebben dat je zijn dochter bent.’

Elowens ogen werden groot. ‘Echt niet?’

‘Echt niet,’ zei Iris. ‘Je bent volledig veilig voor paps reputatie.’

Cormac rolde subtiel met zijn ogen. Een glimlach bleef net onder de oppervlakte hangen.

Elowen schoof dichterbij Iris aan en fluisterde, hoorbaar opgelucht: ‘Oké. Maar ik wil toch dat jij me brengt. Morgenochtend. Lopend.’

Iris liep met Cormac en Elowen over het slingerende pad richting Thornwood. Ze kende deze route, ze had hier al honderden keren gelopen, maar vandaag voelde hij als een overgang. Een lijn tussen wat vertrouwd was en wat nog geen vorm had gekregen.

Elowen hield haar rug recht terwijl ze net iets te snel liep en haar adem hoog in haar borst bleef hangen.

Cormac keek kort naar haar. Zijn stem bleef rustig toen hij zei dat hij met haar mee zou lopen tot het einde van het bos en daarna vooruit zou gaan.

Elowen knikte zonder op te kijken. Ze hield zich groot, steviger dan haar gevoel toeliet, en toen haar vingers de zijne raakten, bijna terloops, liet ze haar hand in de zijne glijden.

Iris glimlachte bij het zien van hen samen, Elowen gespannen en licht, Cormac stil en standvastig.

Na een paar minuten zei Cormac, nog steeds vooruitkijkend, dat het voor het eerst in jaren was dat ze deze weg niet als leerling liep.

Iris keek opzij. ‘Ja.’

Hij keek haar nu wel aan, scherp maar warm. ‘Hoe is dat?’

Iris luisterde naar het ruisen van het bos en naar Elowens ademhaling, die zich langzaam begon te verdiepen.

‘Ik moet er nog aan wennen,’ zei ze. ‘Het voelt goed, rustig en vrij, maar ook alsof ik tussen twee plekken in sta.’

Cormac maakte een zacht geluid van herkenning. ‘Dat heet volwassen worden.’

‘Jammer,’ zei Iris. ‘Ik had op iets beters gehoopt.’

‘Dat komt nog,’ zei Cormac droog. ‘Alleen zelden op de manier die je verwacht.’

Elowen keek van de een naar de ander. ‘Ben ik dan ook bijna volwassen?’

‘Nee,’ zeiden Iris en Cormac tegelijk.

Elowen snoof verontwaardigd, maar kneep steviger in Cormacs hand.

Het pad werd lichter en tussen de bomen verschenen de contouren van het schoolgebouw, en in de verte het meer dat stil lag te glanzen.

Cormac vertraagde zijn pas. ‘Hier.’

Het was het einde van het bos, het punt waar Elowen zichtbaar werd, niet als kind en niet als verlengde van haar ouders. Dit keer als leerling.

Ze liet zijn hand los, langzaam en met aandacht.

Cormac knielde zodat hun ogen op gelijke hoogte waren en schoof een losse lok uit haar gezicht. ‘Je hoeft niets te zijn behalve jezelf.’

Elowen slikte en knipperde, en probeerde te knikken zonder dat haar mondhoek begon te trillen.

Iris legde haar hand op Elowens schouder. ‘Kom. We lopen samen het laatste stuk.’

‘En ik,’ zei Cormac terwijl hij opstond, ‘ga alvast, zodat niemand ziet dat jullie iets met mij te maken hebben.’

Elowen lachte door haar spanning heen. Iris grinnikte.

Cormac liep de open plek op, zijn silhouet rustig tegen de bleke ochtendlucht.

‘Hij is onmogelijk,’ fluisterde Elowen.

‘Hm,’ zei Iris. ‘Maar wel van ons.’

De school kwam volledig in zicht, torens die de lucht tekenden, ramen waarin het ochtendlicht brak en het zachte geroezemoes van stemmen dat al op gang was gekomen.

Elowen schoof iets dichters tegen Iris aan.

‘Iris?’

‘Ja?’

Elowens blik bleef op de poort gericht. ‘Wanneer zie ik je weer, nu jij hier niet meer op school zit?’

Iris bleef staan, draaide zich om en legde haar handen op Elowens schouders. Haar stem was rustig en zeker.

‘Je weet dat je altijd thuis mag komen, toch? Je kunt op school in de slaapzalen slapen of thuis, dat maakt niet uit.’

Elowen knipperde snel, overspoeld door een gedachte die ze maar lastig tegen kon tegenhouden.

Iris zag het. ‘Hé,’ zei ze zachter. ‘Luister.’

Elowen keek op.

‘Ik haal je later deze week op,’ zei Iris. ‘Ik kom toch voor George. Dan lopen we samen naar huis. En als je weer terug wilt, dan doen we dat. Dan breng ik je.’

Ze streek met haar duim langs Elowens arm en voelde hoe de spanning iets losliet. ‘Alles kan. Jij kiest.’

Er verscheen een kleine glimlach om Elowens mond, breekbaar maar oprecht.

‘Zou je dat echt doen?’

‘Ja,’ zei Iris meteen.

‘Maar is dat niet raar?’

‘Nee,’ zei Iris. ‘Iedereen doet wat voor hem of haar werkt. Jij ook.’

Elowen ademde uit en knikte.

‘Oké.’

Iris sloeg een arm om haar heen. ‘We doen dit op jouw manier.’

Elowen knikte opnieuw. En in dat knikken lag iets wat voorzichtig op moed begon te lijken.

De poort van Thornwood stond open, breed en uitnodigend. Aan weerszijden verhieven zich twee oude stenen zuilen, hun oppervlak bedekt met verweerde runen.

Elowen bleef even staan.

Haar benen leken zonder overleg te hebben besloten om niet verder te lopen.

Voor haar stroomden tientallen eerstejaars de binnenplaats op. Een wirwar van stemmen, rugzakken en nieuwe uniformen. Jongens en meisjes die zich groter voordeden dan ze zich voelden en zich tegelijk verscholen achter tassen, kragen en te losse mantels. De lucht trilde van verwachting, een spanning die hoog bleef hangen in borst en keel.

‘Iris! Elowen!’ riep George, terwijl hij via een zijpad kwam aanlopen.

Naast hem liep een meisje van elf, slank, met rossig haar dat koperkleurig oplichtte en met een gezicht vol sproeten. Haar blik was open en nieuwsgierig, alsof ze al op deze ontmoeting was voorbereid.

‘Elowen,’ zei George hoorbaar trots, ‘dit is Flora, mijn zusje. Je hebt haar misschien weleens gezien.’

Flora glimlachte breed. ‘Hoi. Zit jij ook in het eerste jaar?’

‘Ja,’ zei Elowen, en haar stem brak precies op dat ene woord.

Flora leek het niet te merken. ‘Ik vind het eng en leuk tegelijk. Jij ook?’

Elowen knikte. De spanning in haar borst werd nét iets minder strak.

Nog voor Iris iets kon zeggen, klonk er een heldere stem over de binnenplaats.

‘Eerstejaars, verzamelen bij de trappen van de westvleugel.’

Elowens rug schoot recht.

Professor Meriel Ravenshaw stond daar. Lang, haar haar zilvergrijs en strak samengebonden, ogen die tegelijk ouder leken dan de stenen om haar heen en opmerkzaam genoeg om niets te missen. Haar mantel was diep donkerblauw, eenvoudig, gedragen met vanzelfsprekend gezag. Haar handen lagen los achter haar rug, maar toen haar blik over de groep gleed, bleef die een tel rusten op één gezicht.

Dat van Elowen.

De uitdrukking verzachtte. Onmiskenbaar. De herkenning van iemand die een kind had zien opgroeien, van keukentafelhoogte tot hier. Ze knikte nauwelijks zichtbaar.

Elowen rechtte haar schouders.

‘Ga maar,’ fluisterde Iris.

‘Blijf je nog heel even?’ vroeg Elowen, zachter dan haar adem.

‘Zolang je wilt.’

Flora pakte Elowens hand zonder aarzeling.

Samen liepen ze naar de trappen, waar professor Ravenshaw begon te spreken.

‘Welkom op Thornwood. Vandaag ontdekken jullie bij welk huis jullie horen. Ignivar, Aquaeris, Terranova of Aeralis.’

Een rilling ging door de groep. Gefluister.

‘We beginnen met Ignivar.’

Elowen verstijfde. Flora’s ogen lichtten op.

‘Maar,’ vervolgde Ravenshaw, met een toon waarin strengheid en warmte elkaar in evenwicht hielden, ‘niemand hoeft bang te zijn dat Thornwood je zal dwingen iets te worden wat je niet bent.’

De groep kwam in beweging. Elowen en Flora verdwenen, opgenomen in een nerveuze stroom van kinderen.

George kwam naast Iris staan, zijn handen in zijn zakken, zijn blik nog even gericht op de groep.

‘Ze redden zich wel,’ zei hij.

‘Ja,’ zei Iris. Ze meende het.

Elowen was stormachtig, maar niet breekbaar.

George haalde diep adem. Zijn blik bleef iets te lang op Iris rusten.

‘Hoe lang blijf jij?’ vroeg hij.

Iris liet haar ogen over het plein gaan, langs bewegende studenten, banners die zacht in de wind sloegen en de stenen trappen die haar jaren hadden gedragen. Thornwood voelde vertrouwd, maar niet meer als iets dat haar paste, eerder als een jas die ooit goed had gezeten en nu strak trok bij de schouders.

‘Niet zo lang,’ zei ze. ‘Elowen is binnen. Jij moet zo naar de introductie.’

George kantelde zijn hoofd. ‘Blijf anders. Voor de lunch. Corwyn zal er geen probleem mee hebben.’

Iris glimlachte scheef. ‘Corwyn heeft nooit een probleem zolang zijn planning niet in gevaar komt.’

‘Zie je wel,’ zei George, hoorbaar opgelucht.

Ze keek naar hem, naar de openheid in zijn gezicht en naar het verlangen dat dingen die goed voelden zouden blijven bestaan.

‘George,’ zei ze zacht. ‘Het is anders nu. Ik hoor hier niet meer echt.’

Zijn frons verscheen langzaam. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik ben geen leerling meer.’ Ze haalde haar schouders op, licht maar beslist. ‘Dat voel ik.’

George aarzelde.

‘Maar je zou vandaag kunnen blijven,’ zei hij. ‘Gewoon omdat het fijn is.’

Zijn eerlijkheid was ontwapenend. En precies dat maakte het lastig.

Iris keek naar de westvleugel, waar de laatste eerstejaars waren verdwenen, naar het licht op het plein en naar de plek waar thuishoren ooit vanzelfsprekend was geweest.

‘Misschien blijf ik nog even,’ zei ze.

Niet omdat dit haar plek was.

Maar omdat hij het vroeg.

Lange tafels stonden in strakke rijen, elk gemarkeerd door een subtiel teken van de afdelingen: een kleine vlam voor Ignivar, een vloeiende cirkel voor Aquaeris, gelaagde steen voor Terranova en fijne zilveren spiralen voor Aeralis, die in het vroege middaglicht leken te bewegen.

De geur van vers brood, warme stoofpot en kruiden hing in de ruimte en gaf de zaal een geruststellend gevoel.

Iris zat naast George aan de Terranova-tafel, zijn afdeling, de plek waar hij altijd als vanzelf had gepast. Voor haar voelde de zaal vertrouwd en toch anders, alsof de ruimte ongemerkt van maat was veranderd. George leunde iets dichterbij haar toe dan nodig was, zijn schouder bijna tegen de hare, alsof haar aanwezigheid zijn spanning temperde.

De eerstejaars stroomden binnen, een onregelmatige golf van nieuwe stemmen en te frisse uniformen.

Toen zag ze Elowen.

Elowen zag haar eerder.

‘Iris,’ riep ze, helder en trots, haar stem scherp en licht in de hoge ruimte.

Ze rende tussen de tafels door met Flora vlak achter haar, en kwam abrupt tot stilstand.

‘Iris, ik zit in Ignivar. In Vuur.’

Haar ogen glansden en haar wangen waren warm van opwinding.

Iris stond op en nam de handen van haar zusje in de hare. Ze voelde hoe de spanning onder haar handen nog steeds aanwezig was.

‘El, dat past bij je.’

‘Denk je?’ vroeg Elowen, haar blik breed en zoekend.

‘Ik denk dat Thornwood heeft gezien wie je bent.’

Flora sprong naast haar op haar tenen. ‘Wij zitten samen in Ignivar, dus we worden samen sterk.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zei Iris.

Aan de staftafel keek professor Meriel Ravenshaw toe, een zachte trots in haar ogen. Naast haar zat Cormac Darrowell, rechtop en beheerst, zijn handen gevouwen,

zijn blik scherp en afgewogen. Het contrast met de man die die ochtend Elowens hand had vastgehouden kon niet groter zijn.

Elowens ogen vonden hem. Haar uitbundigheid viel even stil.

Cormac gaf haar een klein knikje.

Ik zie je. Ga maar.

‘Ik moet gaan zitten,’ zei Elowen plots, zichtbaar overvallen door de beweging om haar heen. ‘Maar je blijft, toch?’

‘Ik blijf,’ zei Iris.

Elowen omhelsde haar kort, onverwacht voorzichtig, en rende toen naar de Ignivar-tafel, waar Flora haar zonder aarzeling naast zich trok.

Iris ging weer zitten.

George schoof een kop thee voor haar neer en liet zijn hand even op de hare rusten.

De zaal vulde zich. Studenten namen plaats, docenten ook.

Aan de staftafel zat het schoolhoofd Eldric Corwyn in het midden, zijn blauwzwarte gewaad het licht absorberend. Links van hem Meriel Ravenshaw, alert en beheerst. Aan zijn rechterzijde Cormac, onberispelijk in zijn houding. Naast hem zat de nieuwe docent, professor Sebastian Callowick.

Corwyn stond op en het geroezemoes zakte weg.

‘Welkom terug op Thornwood,’ zei hij. ‘En welkom aan onze nieuwe leerlingen, die vandaag niet alleen een plaats vinden binnen deze school, maar ook binnen één van onze huizen.’

Zacht applaus volgde.

‘Aangezien professor Carter ons aan het einde van het schooljaar heeft verlaten om van zijn pensioen te gaan genieten, zijn we dit jaar verheugd een nieuwe docent Verdedigingsmagie te verwelkomen. Professor Callowick.’

Zijn blik rustte kort op Sebastian, die onaangedaan bleef zitten.

‘Hij brengt ervaring en een scherp perspectief met zich mee.’

Het applaus werd luider en mengde zich met gefluister.

Bij de Ignivar-tafel boog Flora zich naar Elowen toe en fluisterde iets. Elowens mond vormde een korte, verbaasde cirkel. Andere leerlingen keken nieuwsgierig naar de staftafel.

‘Verdedigingsmagie wordt anders dit jaar,’ mompelde iemand verderop.

Het gesprek loste op in het schuiven van schalen en bestek. De eerste gerechten werden doorgegeven en damp steeg op in de warme lucht. Iris schonk thee in en luisterde naar het zachte geluid in haar mok.

‘Wat vind jij van hem?’ vroeg George.

Iris haalde haar schouders op. ‘Nog niets.’

George glimlachte scheef. ‘Vroeger had je nu al een oordeel gehad.’

‘Vroeger zat ik daar,’ zei Iris, en ze knikte in de richting van de eerstejaars. ‘Toen dacht ik dat ik alles al wist.’

‘En nu?’

‘Nu weet ik dat dat niet zo is.’ Ze keek naar Elowen, die met haar handen praatte terwijl haar bord onaangeroerd bleef.

De geluiden van de zaal versmolten tot een vertrouwd patroon van stemmen, bestek en af en toe een lach.

Buiten lag het meer stil en donker in het middaglicht. Een lichte rimpel trok over het oppervlak.

Iris sloot haar vingers om haar mok en voelde de warmte langzaam in haar handpalmen trekken.

Het nieuwe jaar nam bezit van de eetzaal op het ritme van stemmen en adem.

Zij zat ertussen.

Niet meer als leerling.

Niet buiten alles.

Gewoon als Iris, die zag hoe de wereld waarin ze was opgegroeid zich begon te herschikken.

Na de lunch bleef Iris bij de uitgang van de eetzaal staan tot ze haar vader zag opstaan van de staftafel. Hij streek zijn mantel glad, wisselde nog een paar woorden met Eldric die ongetwijfeld belangrijker klonken dan ze waren, en keek toen op. Ze hief haar hand, klein en zonder aandringen, maar hij zag het meteen.

Hij kwam naar haar toe.

‘Zouden we nog even naar je lab kunnen?’ vroeg Iris achteloos. ‘Ik wil iets uitproberen.’

Zijn blik verzachtte een fractie. ‘Nu?’

‘Nu.’

Hij knikte en gebaarde dat ze mee kon lopen. Zijn passen waren lang en berekend, maar bij de deur van de noordvleugel veranderde zijn houding. Hij opende de

deur, Iris stapte naar binnen, hij volgde en sloot de deur achter hen.

Zijn schouders zakten. De strakke plooi in zijn gezicht maakte plaats voor een scheve glimlach die buiten hun gezin geen bestaansrecht had.

‘Zo,’ zei hij. ‘Dat was het officiële gedeelte.’

‘Het staat je niet slecht,’ zei Iris. ‘Dat hele intimiderende pakket.’

‘Ik bén dat pakket,’ zei hij droog terwijl hij langs haar naar de werkbank liep. ‘Ik heb het niet uitgekozen.’

‘Maar het wordt wel consequent geleverd.’

‘Zonder extra kosten.’

Ze lachte. Het geluid bleef even hangen.

Het laboratorium rook naar metaal, gedroogde kruiden en warme steen. De werkbanken stonden ordelijk op Cormacs manier; niets was toevallig, al leek het voor een buitenstaander misschien zo.

Cormac ging aan zijn bureau zitten en keek haar aan. ‘Vertel.’

Iris streek met haar duim langs de rand van haar notitieboek. ‘Die verstoring van vorige maand. Ik denk niet dat hij in het kanaal zat.’

Hij stond al op en haalde een smalle glazen buis tevoorschijn. ‘Waar dan?’

‘In de overgang.’ Ze sloeg haar notities open. ‘In de grens zelf.’

Cormacs wenkbrauw trok iets omhoog. ‘Weerstand.’

‘Ja.’

Hij liet een korte lach horen. ‘Dat klinkt vervelend logisch.’

Ze werkten samen zonder verdere uitleg. Glas werd verplaatst, licht gedraaid, notities verschoven. Iris handen bewogen zeker; Cormac volgde, stelde bij waar nodig, zonder in te grijpen.

‘Als dit klopt,’ zei hij uiteindelijk, ernstiger nu, ‘moeten we het model aanpassen.’

‘Dat denk ik.’

Hij keek haar aan, trots zonder aarzeling. ‘Ik ga je missen in mijn lessen.’

‘Ik ben niet verdwenen.’

‘Nee.’ Er schoof iets mee in zijn blik. ‘Je beweegt door.’

Ze legde haar pen neer. ‘Voor ons allebei.’

Hij herpakte zich. ‘Goed. Aan de slag voordat ik sentimenteel word.’

Ze zaten midden in de berekeningen toen er werd geklopt. Twee korte tikken. Precies.

Iris wist meteen dat het iemand van de staf moest zijn. Studenten klopten aarzelend of te snel; docenten niet.

Cormac keek op. Zijn gezicht vond moeiteloos de academische neutraliteit terug. ‘Binnen.’

Professor Sebastian Callowick stapte het lab binnen. Zijn mantel viel strak langs zijn lichaam, zijn houding was recht, zijn blik alert. Hij nam de ruimte kort in zich op, bleef een moment hangen bij de werktafel en richtte zich toen tot Cormac.

Daarna, heel even, tot Iris.

‘Professor Darrowell,’ zei hij. ‘Eldric dacht dat u mij mogelijk zou kunnen helpen.’